

Víra v jednoduchosti

1 Ani já, bratří, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí.

2 Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného.

3 Přišel jsem k vám sláb, s velkou bází a chvěním;

4 má řeč a mé kázání se neopíraly o vmlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí,

5 aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží.

Milé sestry, milí bratři,

taky se vám zdá, že Pavlovi nerozumíte? Že jste na to asi málo vzdělaní – moudří – nebo zralí ve víře? Naslouchejme dobře. Třeba to je jinak, než jak nám napovídá náš první dojem – nebo naše moudrost.

Víte, zajímalo by mě, co by se stalo s církví a křesťanskou vírou, kdybychom se zítra probudili a vše, co se týče Ducha svatého a modlitby, by bylo z Bible odstraněno. Nemyslím tím, že bychom to ignorovali, ale ve skutečnosti, že by se to vytratilo - zmizelo. Zajímalo by mě, jaký velký rozdíl to bude znamenat v našich životech?

Pavel nám tady zanechává dopis, ve kterém píše, že **Boží moc se dokazuje v samotném kázání**. Pavel se rozhodl hlásat ukřižovaného Krista skrze svou vlastní zkušenost, nebylo to lidskou mocí. Stál u zrodu křesťanského společenství a zakládal sbory, jako Korint, Efez, Filipis. Hodně cestoval a prošel tisíce kilometrů a to hezky pěšky.

I já jsem přišel zdaleka, ale ne pěšky. Vlastně mě se moc pěšky ani moc chodit nechce. Jedině, že bych si kopal míč před sebou. A k tomu všemu ještě ten těžký jazyk, kterému říkáte – čeština. Kdo se to může pořádně naučit?

Jenže za tím vším, že jsem (jsme) tady v Teplicích je **Boží vůle** podpořená mým rozhodnutím a následně přijetím.

Plnými doušky slov souhlasím s Pavlem a jsem s ním za jedno. Jsme to přesně já, kterého nezdobí inteligence a moudrost – „*nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí*“.

Studoval jsem asi až moc dlouho, přiznávám, ale na druhou stranu jsem to nikdy nevzdal. Neměl jsem během studia ani jedno A-čko. Mnohokrát jsem zkoušky opakoval a k tomu všemu to trvalo 12 let studia. Dvanáctka se v Písmu mnohokrát opakuje; např. dvanáct studní na poušti (Ex 15,27), dvanáct kmenů u Jordánu (Joz 4) i dvanáct drahokamů na náprsníku velekněze (Ex 28,17nn). Dvanáct volů podpíralo měděné moře v chrámu (1Kr 7,25), se dvanáctým spřežením oral Elizeus (1Kr 19,19) a je i dvanáct Malých proroků. I v Novém zákoně má Ježíš dvanáct apoštolů, dvanáct košů zbylo po nasycení (M 6,43), dvanáct bran má nebeský Jeruzalém (Zj 21,12nn).

Dvanáct let mě naučilo nevzdávat se, bojovat, vytrvat, ale hlavně **věřit a doufat v Ježíše Krista**. On se stal tím, pro koho jsem se rozhodl. On je pro mě víc než lidská moudrost, víc než ikona, víc než jenom neděle a bohoslužby. Je pro mě víc než 12 let teologie a učení.

Bratři a sestry, když jsem dorazil k vám, přišel jsem vám **hlásat Boží Slovo** bez kudrlinek, bez nadnesených slov. Žádné vyšperkované větné konstrukce, žádné komplikované argumenty. Prostě a jasně oslovovat lidi - srozumitelně. Hlásat dobrou novinu, že Bůh lidem pomáhá od strachu, od zoufalství, od smrti. Zvěstovat jednoduché **slova evangelia** lidem, kteří mu věří i nevěří.

Nechci vás zatěžovat složitou věroukou, historickými a jazykovými rozbory, náboženskými předpisy. Životní radost se totiž neskrývá v krásných slovech ani v moudrých výrociích. Obživující radost pochází ze **setkání s druhými lidmi, včetně setkání se vzkříšeným Kristem**. Radost založená na vztazích, pochopení i odpuštění. Radost ne až někdy jindy, až na onom světě, nýbrž radost nyní ze setkání s přáteli, rodinou i nahodilými bližními. Prožívat Boží přítomnost tam, kde se nachází Kristus a evangelium.

Klíčovým slovem pro mě a možno i pro vás bylo a je – rozhodnout se. V životě se neustále rozhodujeme. Pro koho to všechno děláme? A proč? Pavel se rozhoduje a vyznává, že „*nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného*.“

Bez ohledu na to, co si jiní myslí. On nepředstavuje službu někomu jinému. On podává, vlastní svědectvím Boha. Rozhodl se tedy **sdělovat ukřižovaného Krista**.

A co dál?

Přišel jsem k vám slab, s velkou bází a chvěním;

Pavel zvěstuje Boha, který povolává. Všichni máme u Boha šanci na úspěch: Protože to, co je v očích tohoto světa slabé. I ten, kdo v očích tohoto světa nic neznamená. I ten má naději. Ne ten, kdo má u druhých úspěch a obdiv, protože něčeho dosáhl. To je provokace – ale dnešní evangelium zní: Bůh povolává, co je slabé a tak se nemusíte škrábat ve společenském měřítku nahoru, nemusíte být zoufalí a zotročení tím, co si o vás myslí společnost.

Bratři a sestry, i Pavel byl vzdělaný. Možná neuměl tak dobře formulovat jako jiní. Jenže on se rozhodl vzhledem k tomu poslání, šířit **evangelium**. Odvádět pozornost od sebe ke Kristu – o to šlo Pavlovi. O to by mělo jít každému křesťanskému kazateli a učiteli. Ale i každému křesťanovi. A pak, když se k tomu člověk rozhodne, může Bůh právě jeho slabost a rozchvělost použít.

A o co jde vlastně v dějinách, i v dnešní době, i v našem myšlení a jednání? **O to napětí, o ten střet Boží moudrosti s moudrostí lidskou**. Pavel říká: „*rozhodl jsem se, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista a to Krista ukřižovaného.*“ To je to napětí a střetnutí Boží moudrosti s lidskou. S tou naší soběstačnou, na sebe orientovanou moudrostí. Tak ta paradoxní Boží moudrost naráží na tu naši lidskou.

Život pro nás nemá být krátkou svící, ale zářící pochodní, kterou na chvíli držíme a chceme, aby hořela tak jasně, jak jen to bude možné, než ji předáme budoucím generacím.

Dnes můžu říct, že moje teologie je čím dál jednodušší a sestává jen ze čtyř slov: „Ježíš za mne umřel.“ Tak prostá je Boží moudrost, „*skrytá v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení.*“

A tady mě máte: „*Zde stojím, jinak nemohu, tak mi Pán Bůh pomáhej.*“

Amen